

PRZESŁANKI PROCESOWE

Uzupełnij tabelę **PODZIAŁ PRZESŁANEK PROCESOWYCH**

Nazwa					
Kryterium podziału					
Przykład z k.p.k.					

KAZUSY

1. Józef K. podróżował samochodem wraz z żoną Janiną K. z miejscowości G. do miasta K. Warunki pogodowe były fatalne, padał deszcz i była słaba widoczność. Józef K. nie dostosował prędkości samochodu, który na zakręcie wpadł w poślizg i uderzył w drzewo. W wyniku wypadku Janina K. doznała złamania ręki i kilku żeber, zaś Józef K. doznał urazu stanu kolanowego. Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. Józef K. został skazany za spowodowanie wypadku drogowego, tj. za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata. Od tego wyroku złożył apelację domagając się umorzenia postępowania.

Jakie argumenty mógł podnieść Józef K. w apelacji żądając umorzenia postępowania?

Czy w razie istnienia negatywnej przesłanki procesowej dotyczącej całego procesu lub postępowania jurysdykcyjnego, dopuszczalna jest kontrola odwoławcza wyroku sądu I instancji wydanego mimo istnienia takiej przesłanki?

2. Do Sądu Rejonowego w K. trafił akt oskarżenia przeciwko Zenonowi J. zarzucający mu popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. Po kilku dniach do tegoż Sądu wpłynęło pismo obrońcy Zenona J. z dołączonym aktem zgonu, informujące, iż oskarżony zmarł dwa dni wcześniej.

Jaką decyzję procesową powinien podjąć Sąd Rejonowy w K.? Komu należy ją doręczyć?

3. Postanowieniem z dnia 1 września 2006 r. Sąd Rejonowy w S. zastosował wobec Grzegorza B. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Tą decyzję zaskarżył obrońca Grzegorza B. W czasie posiedzenia, na którym Sąd Okręgowy w G. rozpoznawał zażalenie obrońcy, sekretarz sądowy poinformował przewodniczącego składu orzekającego, iż Grzegorz B. popełnił w areszcie śledczym samobójstwo.

Jaką decyzję procesową powinien podjąć Sąd Okręgowy w G. w związku ze śmiercią oskarżonego? Czy może on rozpoznać zażalenie obrońcy?

4. Na rozprawie głównej okazało się, że czyn oskarżonego stanowi przestępstwo ścigane w trybie z oskarżenia publicznego (z art. 157 § 1 k.k.), a nie prywatnoskargowego (z art. 157 § 2 k.k.).

Jakie czynności powinny zostać dokonane w tej sytuacji?

Co należałoby uczynić gdyby sytuacja była odwrotna i na jaką okoliczność należałoby wówczas zwrócić szczególną uwagę?

5. Komenda Powiatowa w K. została powiadomiona przez Walerię D. o dokonanych na niej przestępstwie zgwałcenia. Oświadczyła, że żąda ścigania sprawcy. W toku postępowania okazało się, że pokrzywdzona jest osobą upośledzoną umysłowo (debilizm). W tej sytuacji postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Czy rozstrzygnięcie to jest zgodne z obowiązującymi przepisami?

Czy małoletni pokrzywdzony może złożyć skuteczny wniosek o ściganie?

Czy we wniosku o ściganie należy imiennie wskazać sprawcę przestępstwa?

6. Obywatel polski Jan C. został oskarżony m.in. o to, że w okresie pomiędzy 1 maja 2006 r. a 5 maja 2006 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wywiózł z Polski przez przejście graniczne w Świecku, poprzez Niemcy i Austrię, do Mediolanu we Włoszech znaczną ilość środków odurzających w postaci 1 kg amfetaminy, a więc o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.). Sąd Okręgowy w P. skazał Jana C. za ten czyn i wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności. W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł, iż wyrok ten zapadł z obrazą art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., gdyż w dniu 10 czerwca 2008 r. Jan C. został prawomocnie uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa polegającego na wwozie amfetaminy w maju 2006 r. do Włoch. W odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżyciel publiczny podniósł, iż taki zarzut jest niezasadny, gdyż oskarżony Jan C. został uniewinniony z powodu

braku dostatecznych dowodów przestępstwa, zaś zakaz *ne bis in idem* określony w art. 54 KWUS działa wyłącznie w przypadku wyroków skazujących.

Czy prawomocne orzeczenie sądu innego państwa tworzy przeszkodę rei iudicatae? Czy wyrok uniewinniający aktualizuje zakaz przewidziany w art. 54 KWUS? Jakie rozstrzygnięcie powinien wydać sąd odwoławczy?

7. Sąd Okręgowy w G. wydał europejski nakaz aresztowania w stosunku do Krzysztofa D. oskarżonego w postępowaniu toczącym się przed tym sądem o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Krzysztof D. został w dniu 1.06.2008 r. zatrzymany w Monachium przez niemiecką policję i przekazany na podstawie ENA do Polski. Fizyczne przekazanie Krzysztofa D. polskiej policji nastąpiło w dniu 5.08.2008 r. na przejściu granicznym w Świecku. Następnie Sąd Okręgowy w G. przedłużył wobec Krzysztofa G. tymczasowe aresztowanie na okres 6 miesięcy i przystąpił do rozpoznawania sprawy o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. Po 4 miesiącach od przekazania Krzysztofa G. do Sądu Rejonowego w G. wniesiony został akt oskarżenia zarzucający mu popełnienie dwóch czynów: w dniu 12.10.2006 r. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. oraz w dniu 15.08.2008 r. (na terenie aresztu śledczego w G.) przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. Na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. Sąd Rejonowy w G. umorzył postępowanie w odniesieniu do obu czynów na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 w zw. z art. 607e § 1 k.p.k. z uwagi na fakt, iż brak jest zgody organu sądowego państwa wykonania ENA na ich ściganie.

Do jakich przestępstw odnosi się zasada specjalności? Czy istnieją możliwości prowadzenia postępowania przeciwko osobie przekazanej w trybie ENA pomimo braku zgody państwa wykonania ENA? Czy decyzja o umorzeniu postępowania była prawidłowa?

8. Po zakończeniu przewodu sądowego okazało się, że brak jest dostatecznych dowodów winy oskarżonego oraz że nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa.

Jakie rozstrzygnięcie powinno zapaść w tej sprawie?